

1

Val

Robert schreeuwde van de pijn. Hij kon nog net naar rechts uitwijken toen het mes van de huurmoordenaar in zijn linkerzij sneed. Iemand die het gevaar ook maar een fractie later had onderkend, zou nu dood op de grond hebben gelegen, maar Robert stapte weg van de gestrekte arm van de moordenaar, legde zijn eigen arm om de nek van de man en trok zijn dolk.

Jonker Robert van Krondor, ooit bekend als Robbie de Hand, de jonge dief die nu de persoonlijke assistent was van Prins Arutha van Krondor, had zijn hele leven tussen moordenaars, tuig en bullebakken geleefd en hij had ervaren huurmoordenaars vaker het hoofd moeten bieden dan hem lief was. De man die hem nu probeerde uit te schakelen was niet zo behendig als de leden van het dodelijke Moordenaarsgilde, de Nachtraven, maar hij was ook geen ordinaire messentrekker. Robert wist dat dit gevecht snel

beslist zou zijn en hij was vastbesloten niet degene te zijn die op zijn rug op de keien in een plas bloed zijn einde vond.

De huurmoordenaar deed precies wat Robert verwachtte; hij draaide zijn dolk en haalde uit naar achteren, op het moment dat Robert daar wegstapte. Zijn linkerszij voelde heet en plakkerig en deed evenveel pijn als andere verwondingen die hij zich kon herinneren, maar hij wist dat de wond niet levensbedreigend was; het was slechts een snee over zijn ribben. Hij dacht nu liever niet na over het aantal hechtingen dat nodig zou zijn, maar dodelijk was de wond in ieder geval niet. Tenzij hij zich erdoor liet afleiden en traag werd.

Robert negeerde de pijn, liet zich op de straatstenen vallen en draaide toen de moordenaar zijn evenwicht verloor. Hij wilde voorkomen dat dit een worstelwedstrijd werd, want zijn bloedverlies zou al snel in het voordeel van de ander werken. Nu liet hij de man boven op hem vallen. Zijn rechterelleboog raakte een steen en de pijn schoot door naar zijn schouder. Slechts de roes van het gevecht waarin hij verkeerde, zorgde ervoor dat hij niet bewusteloos raakte. Hij hield zijn mes in een stevige greep toen de huurmoordenaar zich wilde omdraaien om toe te slaan.

Op het moment waarop het lot beslist wie in leven blijft en wie niet, trof Roberts dolk de man vol in zijn buik en sneed het wapen van de moordenaar door de lucht.

Robert voelde de man een moment verstijven en toen verslappen. Een lange, pijnlijke minuut lag Robert bewegingloos op de grond en probeerde zich te verzetten tegen het duister dat hem dreigde te verzwelgen. Hij was in zijn jonge leven vaak genoeg gewond geweest om te weten dat

hij in shock verkeerde en dat die toestand dodelijk kon zijn. Bewusteloos raken, hoe kort ook, betekende in dit deel van de stad een wisse dood. Als het niet door bloedverlies was, zou de stadswacht hem wel ergens in de baai aantreffen met leeggeroofde zakken.

In dit deel van Krondor waren er te veel mensen die Jonker Robert dood wilden hebben. Een deel van die woede was terecht, maar een ander deel was te wijten aan omstandigheden. Officieel wensten de Snaken hem niet meer dood vanwege het feit dat hij hen verraden had – dat was in ieder geval wat ze overal verkondigden – maar feitelijk had de Prins van Krondor moeten onderhandelen voor zijn leven, in ruil voor het redden van het leven van Arutha. Jaren later leek hij nog steeds niet onder bescherming van het Dievengilde te staan, maar in feite was hij begonnen met het opzetten van een spionagenetwerk in het prinsdom.

Na een bloedig treffen met het Moordenaarsgilde en de ontdekking dat het Koninkrijk feitelijk niet over een spionagenetwerk beschikte, had Prins Arutha Robert opdracht gegeven om een inlichtingendienst voor het rijk in het leven te roepen. Dus was hij met rekruteren begonnen, en onder zijn eerste rekruten bevond zich een aantal jonge Snaken dat hem nog steeds als vriend beschouwde. Maar er waren er heel wat meer die blij zouden zijn als ze ooit konden vertellen dat ze Robbie de Hand een handje hadden geholpen – naar de andere wereld.

Hoe dan ook, als hij te lang in dit deel van de stad bleef zou het eind van de nacht waarschijnlijk een vervelende afloop kennen.

Robert ging zitten en ademde lang en diep in. Zijn zij

brandde en zijn hoofd tolde van de pijn. Hij was zo ver van het paleis dat het gevaar reëel was dat hij bewusteloos raakte voordat hij daar aankwam.

Langzaam kwam hij overeind, maar de grond onder hem verzette zich en begon te golven. Snel ging hij na wie hij in deze buurt kende die hem zou kunnen helpen. Zijn lijstje was kort. Hij strompelde verder en hield zich overeind door steun te zoeken tegen een muur.

Krondors gebruikelijke avondmist werd dikker. Hij vormde een ideale schuilplaats voor aanvallers en dat maakte de terugkeer naar het paleis nog hachelijker.

Als havenstad was Krondor vreemd gelegen. In zuidelijke richting, op vijf dagen afstand per wagen, ontstond een handelshaven die met het aangezicht naar het zuiden aan een grote baai lag en de ideale stadshaven zou zijn geweest. Zelfs de stad Sarth naar het noorden zou met wat baggerwerk en de aanleg van een havendam een betere haven zijn geweest. Maar toen hij de kust van Bitterzee bereikte, verklaarde de eerste Prins van Krondor dat de kaap waarop het kasteel gebouwd was, de plek was waar hij de vlag van het prinsdom zou hijsen. De standaardgrap onder het paleispersoneel was dat Krondor lag waar het lag omdat de eerste prins de zonsondergangen in zijn hal zo mooi had gevonden.

Robert moest toegeven dat het prachtige zonsondergangen waren.

Hij realiseerde zich dat hij duizelig werd en spande zich in om een klaar hoofd te houden terwijl hij naar zijn bestemming strompelde. Hij kwam maar langzaam vooruit. Intussen zag hij weer voor zich hoe hij in deze penibele situatie terechtgekomen was. Na zijn terugkeer uit het

noorden en de zonderlinge avonturen die hij had beleefd met de krankzinnige piraat Beer, was hij op het spoor gekomen van een rivaliserende bende in Krondor, die aangevoerd werd door een geheimzinnige leider, die alleen bekendstond als de Kruiper.

De laatste vier maanden was het leven in Krondor weer als vanouds. De prins probeerde het welzijn van het halve land in de gaten te houden en was tevens de belangrijkste afgevaardigde van zijn broer de koning, waar het onderhandelingen met het eilandrijk Queg en de Vrijsteden van Natal betrof; voor het Koninkrijk waren Queg en Natal de belangrijkste handelspartners in het westen, maar zij vormden tevens de grootste militaire dreiging. Bulkgoederen uit de noordelijke provincie van Yabon kwamen aan bij de kust, moesten opgesplitst worden en doorgestuurd naar het oosten; luxeartikelen uit het oosten en het midden van het rijk moesten doorgevoerd worden naar Yabon, de Vrijsteden en de Verre Kust.

Maar één ding was anders dan vroeger, en dat was het aantal misdrijven.

En zo kwam het dat de persoonlijke assistent van de Prins van Krondor nu meer bloed verloor dan hem lief was in een steegje tussen het Koopmanskwartier en het Armenkwartier van de stad. Wekenlang had hij elke kletskaus en informant betaald van wie hij wist dat ze minstens halve waarheden vertelden. En elke Snaak die hij kon vinden, had hij geïntimideerd, bedreigd en omgekocht, om een idee te krijgen van wat er aan de hand was.

Toen de Kruiper voor het eerst op het toneel verscheen, werd gedacht dat hij de zoveelste scharrelaar was, een ambitieuze nieuwkomer die snel aan zijn eind zou komen óf

deel zou gaan uitmaken van de bende van de Snaken. Tegen de tijd dat Robert de stad verliet om de gestolen Traan der Goden – het kostbaarste relikwie van de Tempel van Ishop – terug te vinden, had hij al begrepen dat de Kruiper niet zomaar een schurk was. Er was een verband tussen de bende van de Kruiper en een bepaalde kwaadaardige, bloederige magie die het vorstendom teisterde. Hij kon de gebeurtenissen van de laatste jaren, sinds de ontdekking van de demonencultus in de Jal-Purwoestijn, de diefstal van de Traan der Goden en nog wat andere toestanden niet onmiddellijk in verband brengen met de Kruiper en zijn mannen, maar Roberts ‘narigheidsknobbel’, die hij had ontwikkeld door jarenlang op straat te leven, zei hem dat er beslist een verband wás – hij moest alleen nog uitzoeken wat.

Een paar maanden geleden had Robert die missie voor de prins en de Ishapiërs aanvaard en sinds zijn terugkeer in Kronдор hadden hij en Jazhara, de hofmagiër van de prins, talloze rapporten doorgenomen, op zoek naar gebeurtenissen die direct of indirect konden verwijzen naar de Kruiper en zijn handlangers.

Uiteindelijk was er een patroon gevonden. Hoewel het zich voornamelijk in Kronдор aftekende, reikte het helemaal van Durbin aan de westkust van Kesh tot in het hoge noorden, in Ylith, de meest zuidelijk gelegen stad in de provincie Yabon. Het was een hoop werk geweest, maar de prins had dit onderzoek een hoge prioriteit gegeven: de poging om de Traan der Goden te stelen had hem zeer aangegrepen. Echt heilige dingen waren schaars, maar de Traan was er één van: zonder de Traan zouden alle tempels ter wereld tien jaar lang afgesneden zijn geweest van het

Rijk der Goden, tot zich een nieuwe Traan in de Westelijke Bergen zou hebben gevormd. Robert was een van de weinigen buiten de tempelbewaarders om die zelfs maar op de hoogte waren van het bestaan van de Traan. En dat maakte gelijk duidelijk hoe groot het gevaar was: iemand anders wist af van de Traan en had geprobeerd het artefact te stelen, om het zelf te gebruiken of om te zorgen dat de Ishapiërs het niet meer hadden.

Of hij nou de bedenker of de uitvoerder was, wist Robert niet, maar dat de Kruiper hiermee te maken had – daar was Robert van overtuigd.